

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μόλις όμως είδε την πόρτα να κλείνει πίσω απ' τη μητέρα της, ή γτοχη κοπέλλα, ασθάνηξε να την εγκαταλείπει το θάρρος και να λιποψύχει. Έσπευσε λοιπόν το πρόσωπο με τέ τρεμάμενα χέρια της και περίμενε μ' άγονια το γυρισμό της μητέρας της.

Οι κρόταφοί της έπαλλαν, τ' αυτιά της βουβούσαν και ή καρδιά της χτεπούσε δυνατά κάτω απ' τα στήθη της...

Άγωνισσε... άγωνισσε φορητά ή Ζερμαίν.

Θεέ μου! Γιατί άρχισε έτσι ή μητέρα της; Τι νύ της είχε τάχα σιμεί; Μήπως έθριξε κανένα εμπόδιο;

Κι ή άτυχη νέα φλογιζόταν όλόκληρη, θαρρείς από πυρετό. Τα μάτια της ήσαν κωφωμένα στους δείκτες του ρολογιού. Είκονες άδοξιστες και βαμπεξ περνούσαν κάθε τόσο απ' το μυαλό της...

Έβλεπε στην άρχη τη Σιμώνη να έπαδεχεται με χαρά τη μητέρα της, νύ άκούη την εξομολόγησή της, νύ άναστηδά από κατάληξη, νύ χλωμάξη ξαφνικά. Έπειτα έβλεπε τη Ξαδέλφη της νύ σωριάζεται κάτω, φοβερά χλωμή, νύ πέφτη στο κρεβάτι της, όπου ό πυρετός και τό οίγος την έλκωνε τόσες μέρες...

Κι ή ταραγμένη φαντασία της Ζερμαίν προχωρούσε... Όρματιζότανε...

Τό πλάσμα εκείνο, που έβλεπε ξαλωμένο μπροστά της, με τό πρόσωπο σαν κροένο και με τό στόμα κλειστό, ήταν ή Σιμώνη, κι ήταν νεκρή. Ναι, ήταν νεκρή και φωνάζ της ήταν αυτή!...

Ή νευρική αυτή ύπερδιέγερση τόσο πολύ κωφίχε τη δυστοχημένη νέα, ώστε σε μιά στιγμή που ή σσηνή του θανάτου της Σιμώνης παρουσιάστηκε ζωηρότερη μπρός της, άλλως τά χέρια της και τά ένωση σε μιά χειρονομία ύπερτάτης άτελεισίας. Ταυτοχρόνος έπεσε κάτω γονατιστή κι άρχισε νύ παρακαλή:

— Σιμώνη! Έλεγε, "Ω, άγαπημένη μου Σιμώνη, ανήσυχέσέ με... Σύντα, άνοιξέ τά μάτια σου, δώσε μου τό χέρι σου, μίλησέ μου..."

Έξαφνα της φάνηκε σάν νά χάνονταν τό καθετί από μπροστά της. Τά βλεφάρά της κλείστηκαν και μιά νύχτα σκοτεινή την έπερικάλωσε. Θέλησε νά φωνάξη, νύ παρακαλέση, νύ πιστή από κάπου, άλλα έννοιωσε ένα άόρατο χέρι νά την άρπάξη και νά τη βυθίξη μέσα σε φοβερά σκοτάδια...

Πόσο βάσταζε αυτή ή λιποθυμία της; Ή ίδια δέν μπορούσε νά τό ξέρη. "Όταν συνήλθε, βρισκόταν πεσμένη έπάνω στ' άπαλό χαλί του δωματίου της. Άνοιξε τά μάτια της κάτω απ' τά χάρδια ενός άδού χεριού κι άκουσε μιά γλυκειά φωνή νά της λέη:

— Ζερμαίν, Ζερμαίν! Δέν άκούς; Έγώ είμαι που σου μιλώ... Ή Σιμώνη..."

— Ή Σιμώνη; πηθείσε ή νέα που δέν μπορούσε άκόμα νά βηί απ' τά σκοτάδια της άναπαύσεως. Γιατί λοιπόν είμαι μαζί με τη Σιμώνη; Μήπως πέθανα κι έγώ, όπως εκείνη!...

Ή Σιμώνη άρχισε τότε νά βρέχη τούς κροτάφους της Ζερμαίν με κρύο νερό και νά προσπαθή νά τη συνεφέρη μ' ένθαρυντικά λόγια:

— "Όχι, άγαπημένη μου... Ζήσ κι είσαι κοντά μου... Είσαι κοντά σε μένα που σ' άγατώ και που θέλω νά σε κάνω ευτυχισμένη..."

"Όστερ" από μιά ώρα ή Ζερμαίν είχε συνήθει έντελως. Κιτάζε γήγως της με κατάληξη κι ένα δυνατό οίγος πέρασε απ' τό κορμί της, όταν είδε πλάι στην έξαδέλφη της τη μητέρα της νά προσπαθή νά την περιποιηθί, άρχη και κουραμένη.

— Θεέ μου! φώναξε τότε μ' άλλοφροσύνη. Τι μου συνέδη λοιπόν;

Ή Σιμώνη έχομυγέλασε.

— Γίστε, της άπορήθηκε. Μονάχα μιά μικρή νευρική ταραχή ήταν... Τώρα τελείωσε... Έλα, σήρω νά κάνουμε ένα γύρο μαζί στο δρόμο... Άπ' τό παρόνθε μου είδα κάτι τραγικάφλα άνοιχτά... Πάμε νά κόψουμε μερικά..."

Τέλεγε αυτά με τόση αλόγηση, με τόση ένθυμία, που ή Ζερμαίν συγκινήθηκε βαθειά.

Κιτάζε έρωτιστικά πρós τό μέρος της μητέρας της, άλλα ή καρδιά ντέ Μεάλ γήγισε άλλου τά μάτια της.

Τι είχε σιμείε λοιπόν στο μεταξύ; Είχε εκπληρώσει τάχη ή μητέρα της τό διάδημά της; Κι' άν τό έξεπλήρωσε, πός έξηγείτο ή εκεί παρουσία της Σιμώνης, που τη βαστούσε τρυφερά με τό παιδικά και χέρια της;

— "Έ, λοιπόν, έξακολούθησε ή Σιμώνη μ' άγγελική φωνή, ασθάνισα τώρα τόν έαυτό σου άρκετά καλά γιά νά μ' άκολουθήσης; Έμπρός, έτοιμάσου νά βγούμε έξω..."

Και, χωρίς νά της δώση καιρό, της φόρεσε γρήγορα τό καπέλλο της και την έσυρε δια της βίας σχεδόν έξω από την έσπυλη. Κατέβηκαν στόν κήπο κι ή Ζερμαίν άρχισε νά μαζεύη χαμολούνδα. "Όταν όμως προχώρισαν ως εκάτω βήματα πρós τό σκοτισμένο δρόμο, ή Σιμώνη πούτανε ως τη στιγμή αυτή ψευτικο κουράγιο, κλονίστηκε και σταμάτησε έξαπλημένη.

— "Άς γυρίσουμε πίσω, είτε με μιά φωνή τόσο άσθενική, που τρώμαζε την έξαδέλφη της. Δέν είχα ύπολογίσει καλά τις δυνάμεις μου... Τά πόδια μου δέν με βαστούν πια..."

Τότε γύρισαν κι ή δυό άργά πίσω στην έσπυλη, κι έμα φτάσαν στόν κήπο, ή Σιμώνη οίχτηκε έπάνω σ' ένα καλαμένο κάθισμα, άναπαύζοντάς βαθειά...

... Την ώρα αυτή, που κάτω, πρós τό μέρος της άσρογιάμιας, ό ξέφουρος φουσκες γεμάτος άρόματα και κάθε άγγιγμά του έδινε ζωή και σ' ένα νέο τριαντάφυλλο...

Άνέβασαν τη Ζερμαίν έπάνω, καθισμένη όπως ήταν στο κάθισμά της, και την ξάπλωσαν στο κρεβάτι της.

Ή έσπυλη τώρα ήταν βυθισμένη σε μιά πέφθη σιωπή. "Ό πρόχηρη Ραμά Σιγκ δέν έφαινόταν παρά μόνο κατά τις ώρες που δένοντο, κι άπέφευγε νά συναντηθί με τούς άλλους.

Τά έβδομηγύτα Ξη χρόνια του είχαν άσπίσει τά μαλλιά, άλλα δέν είχαν λυγίσει τη ράχη του. Κι ήρζεσαν μόνο ή τρείς τελευταίες βρομάδες γιά νά τον κάνουν νά γειση πρós τη γή, σάν ένα γέριζο δέντρο που τό χτύπησε ό κερμανός...

"Ό Λιανδρά φαινόταν κι αυτός πός είχε γεράσει μονομιάς κι ή Παρθαί έκλαψε όλη την ώρα με τά μάτια κλωκωμένα απ' τά δάκρυα.

Ή Ζερμαίν κι ό Κάρολος άπαντούσαν όσο μπορούσαν πού σύντομα στις έρωτιστές τόν άλλων κι ή καρδιά ντέ Μεάλ φαινόταν όλοτετα άπορημένη

στην περιποίησι της Ζερμαίν. "Όσο γιά την τελευταία, ήταν φανερό πός ή ζωή όλοένα και την άφινε.

Κάθε μέρα που περνούσε ήταν γιά τη μικρή άρρωστη ένα βήμα πρós τόν τάφο. "Όποιος την έβλεπε, αντίλαμβανόταν άμέσως πός τό νήμα που την ένομε με τη ζωή, δέν θ' άρχούσε νά κοπή."

Μερικές στιγμές, ή γλυκειά μικρούλα, έμμενε ξαφνικά άκίνητη στη θέσι της. Τά μάτια της κωφονότανε τότε στο κενό κι έπάνω στα χείλη της πλανούταν ένα άόριστο χαμόγελο όνειρευτής εύτοχίας. "Άλλοτε όμως την έπιανε ό βήγας, ό άπαίσιος εκείνος βήγας, και τό μαντήλι της βαφόταν από κηλίδες αίματος!..."

Παρ' όλα αυτά όμως, κανένα παράπονο δέν έδωγανε από τά χείλη της. Ύποτασσόταν πειθίχια στο περπομένο, γιατί ήξερε καλά πού θάταν τό τέλος της και τό είχε πάρει άπόφαση πια...

"Ό γιατρός την έπισκεπτόταν κάθε μέρα, άλλα τίποτε δέν έδίαταζε πια και περιωριζόταν στις άσχημες όδηγίες του. Κι ή δυστοχημένη μικρούλα, που ήταν ως τότε τόσο ζωηρή κι άνιπάκουη, έκανε ύπομονετικά τά μυστά φάρμακα που άηδίαζαν τις τελευταίες μέρες της ζωής της, χωρίς νά μπροσόν και νά της παρατείνον...

Μιά μέρα ή Σιμώνη άκουσε κοντά της ένα λυγμό και, γυρίζοντας, είδε την Παρθαί. Την προσκόλλισε τραγικημένη νά πληρώσει και την έρίλησε" πολλές φορές.

(Άκολουθεί)

Ή Ζερμαίν άρχισε νά μαζεύη χαμολούνδα...